

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

כא.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ולקח הכהן מִדְמָה
בְּאֶזְבְּעוֹ וַתֵּן עַל קֶרֶת
מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֵת כָּל דְּמָה
שֶׁשָּׁפַךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ:
וּקְרָא ד' ל'
2. וְכָל קָרְבַּן מִנְחָתְךָ בְּמִלַּח
תַּמְלֵחַ וְלֹא תִשְׁבֵּית מִלַּח
בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ
עַל כֹּל קָרְבְּנְךָ תִּקְרִיב
מִלַּח:
וּקְרָא ב' יג'

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ליה דלמא כחן
כ"ל ומיבא ודאי נמחק:
(ב) רש"י ד"ה קשא וכו':
דהא רבנן לעיל אמרי כל
המקרי: (ג) ד"ה הקפה
וכו' המונות בס"ד ואח"כ
ממ"ס דהקפה באור ואכלו
אינו חייב: (ד) ד"ה לא סריך
בשמותיו וכו' להדיא
הס"ד: (ה) ד"ה מקריב
ואפילו נצטב כ"ל קודם ד"ה
יכול ויבטל:

גליון הש"ס

יִשְׂרָאֵל ד"ה רם חמור וכו'
 יִדְיוֹן קִרְבֵּן בַּמִּצֵּי. נִרְאֶה
 הַלְלוּ לָלוּ קוֹקֵץ נִקְרָא דָּא
 הַלְלוּ לָלוּ קוֹקֵץ הוּא יְמֵי כִּי חֲדָשׁ
 נִדְחָף לָקֵרן קִרְבֵּן מִשְׁמָחַס
 נִקְרָא חֲדָשׁ הוּא לֹאשׁ בְּלֹא
 נִדְחָף פִּסְטוּ חֲדָשׁ מִשְׁחָד
 וְהוּא יְדָס בְּחֵמָה עֲלֵמָה
 מִמֶּה"מ לֹא חֲלִינֵי בְּקֹדֶשׁ
 מִנְהַגֵּת חוֹלִינֵי חֲדָשׁ
 בְּקֹדֶשׁ אֲמַס מִמּוֹה יֵלֶכֶת
 מִלֵּא חֲדָשׁ ר"פ מִמִּנְחָתֵי
 מִשְׁחָד דְּכִין רִישׁ פֶּרֶק דֵּס
 שְׁמִיחָתֵי דְכִין מִמִּנְחָתֵי
 שְׁמִיחָתֵי דְכִין חֲמִינֵי עַל מִמּוֹה

[illegible]

ועומתה כדלמתיך פקדן שני דפסחים
הוא. והבשר ויורקא¹⁰ לרבות עליו ולכונה
לילה. והדבר דמרבני מלח משום חיבת
יורקא אסמכתא צנלמא דהא עזים
צנלמא לא מקבלי עומתה: **דס שטבל**.
צין דחולין צין דקדשים ואכלו אינו
עובר עליו דהא לא חייבה מורה אלף
על דם הראוי לכפרה ודס קדשים
לא למילתיה ונפק מותרת
לדס ד' וזמליה הרי הוא כרמות: **מהו**
דסיניא **מיעדא** **בה** **מסור** **זו** **למלוא**
ומשח **הוא** **משהו** **לא** **נפיק**
מותרת **דס**: **הקפס**. כמו (שמות טו)
פקלו (ו תרומות יז) **לוקפס** **באור**.
ואכלו חייב משום דס או חלז: **בחמה**.
דס שקדש. קא סלקא דעמך ואפילו
דחולין: **כלן כחטאום הסילוגוט**. הא
דקמי הקפס את דס בחמה ואכלו
חייב והוא הדין לשל חולין הואיל ורואי
לכפרה דקדשים: והא דלמך זעירי
אינו עובר עליו **כחטאום הפנימיות**.
בגוון פריס ושעירי השעשעים ועממא
ממפרס לקמן: **הלכך**. י' דלמרת
האיתרין ויגדור ראי: **דס חמור**.
ההראוי לקרבן אלף אפילו חמור דאין¹¹
לגלג חייבה י' מורה כרת אלף על דס
ההראוי לקרבן אלף אפילו חמור דאין¹²
בטמאין אפילו חי חייב: **חונץ**.
לענין טבילה: **סריך**. שמחיל להחייב
להלדק קת חונץ: **ולא סריך**.

במשאות הפנימיות אמר אדרכתן מילתא דאמר א' (ב' פסאד דת' שקש' בחמאות ז' ואכלו חייב י' ולקח דת' אמר רחמנא א' [והאי] בר לקיחה ונתניה הוא בחמאות הפנימיות ואכלו פטור וטבל וזהו אמר רחמנא והאי לאו בר טבילה והואו הוא א' ורבא ידיה אמר אפילו בחמאות הפנימיות ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחמאות החיצונות אמר רב פפא הלכך ד' דם חמור שקש' ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחמאות החיצונות אמר רב גידל אמר ר' זעורי דם בין לח בין יבש חוצץ מיתבי א' הדרם והדיו והרשב והחלב יבשין חוצצין לחין אינן חוצצין לא קשיא הא דסריך הא דלא סריך: תמלה למאי אתא

תמלח יכול במי מלח ת"ל במלח² ולא תחשבת מלח הבא מלח³ שאינה שוכנת ואיזו זו מלח סדומית ומנין שאם לא מצא מלח⁴ סדומית שמביא מלח איסתרוקנית ת"ל תקריב תקריב כל שהוא תקריב מכל מקום תקריב⁵ ואפילו בשבת תקריב ואפילו בטומאה מאי תבונה אמר רבה בר עולא הכי קאמר יכול⁶ יתבוננו כתבן בטיש אמר ליה אביי אי הכי⁷ יתבוננו מיבעי ליה אלא אמר אביי יכול יעשנו כבנין אמר ליה רבא אי הכי⁸ יבננו מיבעי ליה אלא אמר רבא יכול⁹ תבונה מאי תבונה אמר רב אשי ויכול יתן בו טעם¹⁰ כבינה תלמוד לומר תמלח כיצד הוא יעשה מביא האבר ונותן עליו מלח וחוזר והפוכו ונותן עליו מלח ומעלהו אמר¹¹ אביי יכן לקדירה תנו

[illegible]

מעט נסכים צמה מנחה מיוחדת כ' ח' אית אימא איפכא וי"ל דלא שייך לא נאמר (משום) דל של מתיר הוא תן למעוטי דם דמתרבי מההוא דל ואילו נסכים ממעטי מיניה:

יצאו עצים שאין מקבלין מומאה.

פ"י בקונטרס דהא דאמר
צ"פ כל שעה (פסחים דף לה.) והבשר
ללרבות עזים ולבונה אסמכתא צעלמא
ואי אפשר לומר כן דבהדיא אמרינן
צ"פ שני דחולין (דף לו:) לחיצת הקדש
לדאורייתא מההיא קרא דהבשר וכן

מומוח צפ' כל הפסוקין (וזמם דף לה.)
 גבי אוכל צשר לפני זריקת דמה
 להמריעין אכל עומאח צשר דברי הכל
 ולוקה דאמר מר והצשר לרבות עשים
 כו' והאי דקרי ליה צפרק בית
 שמיא (סס דף מו:) פסולא צפולא לאו
 כדנצן קאמר אלף מדאורייתא פסולא
 האם אלה יודו ארז מרוב יופו

צעלמא

וזהו הדין דקרי לה מעלה צ"ל כע
(פסחים דף לה.) שני נמי קאמר גבי
מעלות הערבי שסור ארול כחמורא
נדפוקין לו מפרק פפרק הערל (יבמות
ה' עד:) אלמא מעלה דאורייתא קאמר
הוא קאמר ההא יאזו ע"ש שאין
מבטלין טומאה בעי (ב"ר) ע"ש קאמר
ולא בעי המערכה ור"ת מנין לו
לברות ע"ש לטומאה הובשר מאחר
דיש להו פדיון מן הסורה אפילו בתר
דשפיניה לגזיר דחמשענ זריש הממות
הנכסרים (ק"ת פ"ק.) ע"ש דלפגי עליה
לרבי לרבי ודאי ינאז דחסיב ע"ש
קרבן גמור וי"ל דהיא דמרבי ע"ש
בבל מקום היינו רבי וק"ת קשה
מאחר דחייבים על העולם משום
טומאה אחאי לא מני להו פפרק ש"ל
דמעילה (דף י.) דמן הקומץ והלבושה
והקטורת כולם הוכשרו ליפסל בטבול
ויס חטויין עליהם משום ותר וטמא
ופסוליין אין צהם וי"ל בין רבי בין לרבנן
כל מני מני לבטלן לא מייחבי אטע"ש
ולרבי יש בע"ש משום פיגול לאחר
שנקטנו ככל דבר שיש לו ממזיין לאדם
ואו למוצח כאיברי טהור שדס מתיין (פ'
(ב"א) בחטאות חטאות ופ"א
בחטאות הפנימיות פ"ש

בדחטאות הפנימיות זקנו, עובר עליו וטועמה כהו שחמרם לקחו ולא נהירה ראי' כחטאות הפנימיות נמי משמע "לפי שיעור רמ"י שאם בשלו צלול הואיל ורואה לנצילה והואה יהא חייב עלה ואם יתכלנו ואין הסוגיא מוריה הרי אחרמין לעל כיון דמלחיה נפקי עלה ממורה לשל ולא תחייב עליו ועוד דרשב"ד ידיה אמר אפילו בחטאות הפנימיות וכלנו חייב ומשמע לפי רמ"י דרשב"ד יתאם לה דשרירי ושלל אחרמין יחייב רבא וקמה להא שטעמא שחמר דקציירא לרשא חשירי לכן ג"ל בדועריי (היינו בשבולו) (חזור) עבר לא פליגי דאיו עובר עליו והא דחמלק הכא ק"ל בחטאות הפנימיות לחזירות קאי

קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו
למרוויחיהו חד טעמא כדפי' בקונטרס
ומע הכא דסתם מליחה דקדשים היינו
(ג.) ואסתם מליחה דקדשים הוא דדייק

עין משפט
גר מצוה

מזו א מיי פ"ה מהל' איקורי
 מזבח הל' יא:
 מזו ב מיי פ"ו מהל' מעה"ק
 הלכה ד:

ג [מ"י] פ"ו מהלכות מאכלות
אסורות הלכה ו וע"י מ"מ
ולח"מ:]

י"ד מ"י פ"ד שם הלכה יא:
יח ה מ"י פ"ב מהל' מקואות
הל' ב: נטוש"ע י"ד סימן

קלח סעף טו[
יג ו מיי פ"ה מהל' איסורי
מזבח הל' יא:

ב' ז' ת"י פ"ו מהלכות
מאכלות אסורות הל' י
טוש"ע י"ד סימן סט סעיף

11/11/11

אברים שצלאן והעלן
אין בהם משום לריח
ניחוח. דכיון דללאן ממילה
חוז למערכה מו לא מקמי
יחא (זבחים מ:). הקפה.
הקרישו ע"י האור (חולין
קכ.).

יִשָּׁה מְקוּבָּצֵה

[illegible]